Donaldas Kajokas

Apie vandenis, medžius ir vėjus

Donaldas Kajokas

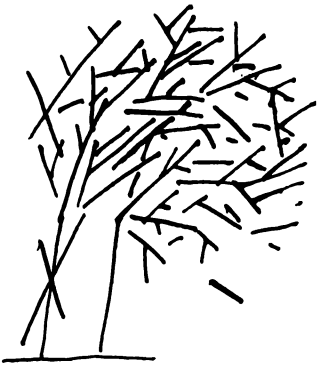

Apie vandenis, medžius ir vėjus

eilėraščiai

LIETUVOS RAŠYTOJŲ SĄJUNGOS LEIDYKLA / VILNIUS

Knygos išleidimą parėmė

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

UDK 821.172-1

Ka-167

ISBN 978-9986-39-842-4

© Donaldas Kajokas, 2015

© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015

Įstabu pajusti, kaip auga mano eilėraštis,
aš tuo tarpu mažėju

Tomas Tranströmer

Ganytojas

nedidelė mano tėvynė
nedidelis mano namukas
į antpirštį tilptų avytė
aš pats nedidukas

ganau ją, ji skabo lapus
prie stikso mirkstančio saulėj
taip gera, pasauli, kad net nesvarbus
tas tavo pasaulis

Ne iš (I) gyvenimo visa tai

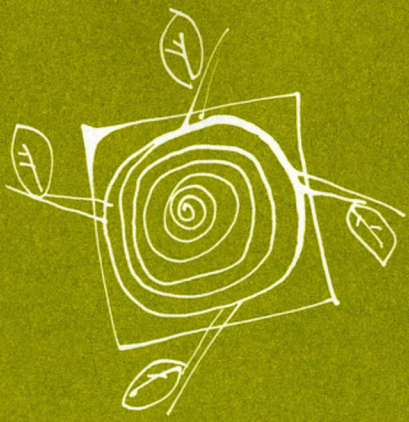

Žioplys pro pietinį šlaituką

prieš mirksnį apspangęs
apstulbęs

kad niekas nei jo nei
jo asilo

juoba gyvenimo šio
ir pasaulio (ne šio)

sužeist
nebegali

bet va – ir iš kurgi –
šlaitukas

vangus toks o žvilgt
į akis –

ir per širdį žibuoklių
peiliu

Kūrybinės krizės malonumai

keitės keliai ir peizažai
ir metų laikai

paskui jau ir tie nebe
užstrigo

ryte sušlamščiau
kriaušės minkštimą

apkvaitusią bitę radau
prie graužtuko

tinginiauja – ėhė, kaip ir aš,
geltondryžė!

ir abu lygiai taip nuoširdžiai
be atodairos

tiesiai į centrą kaip kadaise
zvimbėme

Ne, paryčio lakštingala, ne, žinoma, taip!

kaip ji suokia senojoje nuotakų kalno
kemsynų sakykloje

kaip ji suokia o siaube tarytum
pražuvusios romos griuvėsiuos žavėtųsi

mėnuliu kaip viltingai ji žavisi juo
apiblukusiu bet vis dar gebančiu

sužavėti ir amžiną žavesio ilgesį
ilgesio žavesį žadinti

kaip ji žavis – *ex cathedra* – siaube
švariai kaip neklystančiai žavisi

paauglystėj prasmegusiuos šįryt ir vėl
išlakštuotuose prienuose

anuose senuose antikiniuose ak mano
prienų pirėnuose

kaip ji žavisi juo kaip žavingai ji žavis
kaip andalūzietė

it
piktintųs

Epigrafas rašomai knygai

ne, turbūt jau ne,
  jaunystėj skaitytas

ir suskaitytas
  mano radauskai –

ne apie kepėjus
  ne apie siuvėjus

apie vandenis
  medžius ir vėjus

Eilėraščiai – naje, koks čia darbas!

Gintautas Dabrišius

1

vis rašai ir rašai sako
bitininkas dabrišius

užklupęs mane
prie rašomojo stalo

atseit – o kada darbą
dirbsi?

žinai jei dar ir darbą
dirbčiau

savo bitėms laiko
pristigčiau

labai
labai

vis dirbi ir dirbi
sako žmona

pravėrusi mano
kambario duris

atseit – o kada gi
ilsėsies?

žinai jeigu dar
ir ilsėčiaus

ir jėgų ne vien laiko
pristigčiau

labai
labai

vis grožies ir grožies
manimi sako

vienišas mėnuo
kurs upėj

atseit – o kada gi
gyvensi?

žinai jeigu dar
ir gyvenčiau

būtų visiškas
perviršis, malonumėlis

nepakelčiau tiek
brisčiau į upę toks

labai
labai li bo

Va, pusdienio ir nebėr

9.00

šį rytmetį šio priemiškio
sniegynuose

tačiau nebūtinai
rytoj ar kituose

eilėraštis man vėl
yra likimas

vasario eglišakių
žvilgsnio berniukas

jis eina iš paskos
per ištiestą ranką

į mano pėdsakų brydę
taikydamas –

pėda pėdon pėda
pėdon –

bet visad
prieky

gelsvavo čia
užpernai regis

sulėgrąžų
laukas, vincentai

o eglėj anoj
visi 700 versalio

kambarių sutilptų
nė nesimatytų

viskas galima
žinoma

ir vis dėlto
šiandien ir čia

(o ne čia ir ne šiandien
ar būna?)

kur mano sniegynų
saulėgrąžos saulėgrąžės

kur ši eglė
eglės

kur žemė žemės
ir išnyks

ne viskas galima
kas galima

šit ir plynesnis gūbrys
šit jo vėjas

gyvut gyvutėlis
tykus

dar
aptilo, pasislėpė

matomiausioje
vietoje

pasakiškai

gražiai

sninga

taip gražiai

kad net

teisingai

kvailys – pusę amžiaus giniau
save botagu!

grynas juokas – ho-ho!
buvo taip: vakarėjo

ant peties užsimetęs liežuvį
užvytas skalikų

minutei sustojau prie šerkšno
numelsvinto kinrožių krūmo

ta pačia kryptimi palei upę turseno
kadais lyg matytas jaunuolis

kas trys žingsniai ritmingai
skaniai pasipirsčiodamas

ir tokia netikėtai miela
pasirodė man ši muzikėlė

seno klonio daina vienišoji
ir vis dėlto, vis dėlto!

labiausiai į širdį įkrito teisingi
jos žodžiai:

kvaily pusę amžiaus
ginęs save botagu

stovėdamas vietoj
gi kelią tą patį nukaksi!

sustingau it mozė prie žybsinčio
krūmo nė nepastebėjau

kaip pro šalį žiema pražiemavo
žolė pražiemojo

sulaukiau pavasario vasaros
liūčių

vėl rudenio sausio speigų
kovo ledo

po šitiekos metų žiūriu va
į špoką kaip jis utinėjas

ant prosuvalkietiškai dūzgiančio
kinrožių krūmo o sykiais

gal ką prisiminęs gal šiaip tik
vylingai šypsausi:

tursenk paikas pirstberni
skuosk

Dešimt Su upės dainų ir vienas trumpas priedainis

1. Vaje, vaje!

Kad ir kas nutiktų – (...) neišsižadėk
savo knygų
Leonardas Gutauskas

sako gyvenu šalia prospekto* atseit
aplink zuja mašinos

amžinos grūstys gyvenimo sako nebėr
o man bėr vis ir bėr

štai šįryt ir vėl nubundu ant su upės
kranto stebiu ajerynus

ir ančių lizdus gailiai cypsinčius, va
ir nuščiuvusius, va nurudėjusius

nurudenėjusius, lyja ne regis jau
drebia sniegai kaukia vėtros:

– kaip sninga kaip pusto
– daugiau nebebus to

* Su-kilėlių, t. y. kilusių nuo Su upės.

nebus nebebus nei daugiau nei mažiau
nesuspėjusiam išsižadėti

savo jaunystės eilėraščių kas žino
kur jie dabar trankos

o ypač anie, antirilkiški, tie šiurkštesni
kirvio darbo

veikiausiai užpustytais vietinės
reikšmės keliukais

į vieną kitą į baltai baltai į neišrankią
širdį

vaikystėje anava pro šį ąžuolą
su perkūno žyme

visa govėda traukdavom
prie neries

kojos visuomet aplenkia
berniuką

galva kelios mintys
atsilikusios per du žingsnelius

antai jis tik stabt šalia medžio
it milošo *piesek*

przydrozny svarbų kvapą
prabėgęs

liemuo ir galva užversta
kojas aplenkia per du žingsnelius

– Į ką, kiauraklyni, ten spoksai?
– Nematai gal, ar ką!

atsigręžia čirkšteli seilę
per petį

stebiu visa tai
iš kito iš tolstančio

kranto iš priešingo
be priešiškumo

sustingęs dviejų skelto ąžuolo
žingsnių tarpelyje

nematau
netgi kėkšto akim neatsimenu

sniegas. – – – – – – –
lapai ant sniego. – – – –

sniegas
ant lapų. – – – – – – –

lapas ant sniego.
va ir kalėdos

va
ir po lapo

4. Zylė, kurią kadaise gal pašoviau, gal ir ne

žiemą klausausi drabnų
neįmatomų paukščių

apmiręs girdžiu raišą zylę
tą pačią

vardu tuo pačiu –
zhuangzi:

žmonės mano
kad žodžiai yra kitokie

nei mažų paukštelių
pypsėjimas

bet ar iš tiesų
tarp jų yra skirtumas?

klausaus paukščių
žiemą, tai daro

šį mano eilėraštį
abejotiną

galiu ta raiša zylute netikėti
galiu ne tik ja

(tuomet a: jokio skirtumo
jokio, ir b:

žodžiai – deja? ačiū Dievui? –
nėra tiesiog vėjas)

...ačiū Dievui deja
negaliu

šviežio sniego – per gerą sprindį, ruja
garuojančių šunų

bet mano kalė sprunka nuo jų vyniojas
kaip siūlas aplinkui blauzdas

tėvynėn raišuojančio napoleono kareivio
su špoko garsų švilpyne

et, kaip siūlas vilnonis kaip trilinkas maršo
motyvas duodasi šunė po sniegą!

o dar ir tasai šikmedinis paukštukas
tarp ano dantų iškirmijusių

tai riečia spirgas, atseit
pavasaris

jau saulelė vėl atkopdama
budina svietą

išsišiepus plačiai it žaliausioj
žaliakalnio gatvių jaunystėj

kai žavėjausi genijų skrydžiais
ir šiaip visokiausiom knygelėm

apie perkoštus vėjų šiuršiur-
išrinktųjų gyvenimus

bet šį rytą jau ne, šįryt – ai,
pats žinau

ką tie genijai jautė patyrė
ir nieko tenai ypatingo

na atmetus gal vieną ar kitą
gryniausią stebuklą:

suliepsnojusias garbanas marių
upėtakio blyksnį ar šiaip

kokį mažmožį kyšteltą ne
kiekvienam pabažnam

guzą joriko kaukolėj dykviečių
durnakčio kupstą ar dramblį

tebelaikantį žemę tą Dievo
skrepliuką, – tiek to

papūstžande, gali manimi
netikėti

kopk krizendama
tiesą

sakant – man –
dzin!

nuo kandaus –
palaidūne tu mano paklaikusi

vėl pametus mane iš akių
pasimetusi

atbrazdenanti pieva aukštąja
link rausvo erškėtuogių krūmo

už kurio nuo tavęs aš neva
piktdžiuga koks slepiuosi, iki

– sveika šunele
erkių pilnoji

turškiuos kubile muilinam
vandeny

švilpiniuoju gražiai kiek
pro šalį (pro šalį

prazvimbia paskutinis pakrikusios mano kariuomenės
raitelis iš tėvo pusės, klišas kaip rugių pėdas iš motinos pusės,
ant nuvaryto žirgo iš tėvo pusės, sėda dulkės nusėda motinos
pusėje, tik viena vis dar kyla tėvo pusėje, bet ją pastveria
vėjas ir bloškia į rumšiškių daubą motinos pusėje, prie
varnalėšos pentinėlio tėvo pusėje) –

štai ir viskas atrodo ir šįsyk
suspėjau!

iki vidurdienio iššvilpavau visas
septynias šiandienos nuodėmes

likusį pusdienį laisvas gyventi
gyvenimą

ir truputuką
(katrytei paprašius izidoriui leidus)

net
mirtį

saulė ražiena
ir ši

nežinomo
vardo

rusva
dilgėliukė

jau negelia
laikosi žodžio

prisipažįstu
kaltas esu: vienišiavau

kol nepamokė
va ji

rudeniop
vienišuoti*

*Gruzijos priekalnėse mačiau tamsiai vilkinčią moterį. Žemesnė už žolę, nuausta iš oriausio oro. Žuvus vyrui, ji ketino išeit vienuolynan. Tai buvo nepaprasto grožio moteris, nepastebimo.

jei pravirksti kaip vakar
be giedros akyse –

nebėr jokios
prasmės

toje aksominio drugelio
lengvybėj toj viksvoj

bet kita vertus
kitaip verkus

visko gali
būti

pūs pus pelys / lis lis ir lis
o jau tada –

gaus ir spindės / kelią nuties
baltam karste

Klasikinis zuikio miegas

per gerą sprindį
zyzia uodas

per blogą sprindį
mano delnas

ir taip
lygiai trečdalį miego

stačiom ausim
tebezuikenančio

ant kantriai
atsukto

antrojo
skruosto

lig pat kleboniškio
gegutės

vasarvidžio nakties
sapno

Apie gamtinius reikalus

– tie tai nemoka galvot savo galva!

– ne tik savo, ir kitų

tupi diedas
prie upelio

vienas stena kažką
kits tą patį čiurlena

ir abudu labai
paprastai, pernelyg

kad jų protai gudrieji
neką tesuprastų

Tomas Netikėlis

– rudenio gėrybės –

sugužėjo bičiuliai į sodą po kriauše
prie vyno

kaip jaunystėje svaičioja plepa
ir žinoma – apie mergas

man mergų jau nereik sako vienas
iš akių lyg jauniausias

vienuolynan susiruošei klega kiti
stebis pokštauja traukia per dantį

o anas taip giedrai pasalūniškai
dėbčioja kriaušės viršūnėn

nebylus stybrinėja tarp medžių
linguodamas

ir matau – nutylėti jo žodžiai
tapo kūnu

šviesų šviesų bičiulių paveikslą
vakarėjančioje žolėje

o kamputy už varpučio – lapino žvilgsnį
kiek pasidvejojantį

nors ir žinantį kaip nežinos – ir aniems
nebereik

O dabartės šiek tiek apie tai

o dabartės šiek tiek
apie tai

ką žadėjau – apie
debesis viršum galvos

apatiniai plaukia viršutiniai
stovi

būva sau bet būva
ir priešingai

ne iš gyvenimo visa tai,
sigitai

2014-ųjų liepos kaitra

1

su vakaru būna
pasišnekam

iš pradžių apie
leipaliukus

vėlėliau apie
ginčytukus

ne, sako man
vakaras

taip, sakau
vakarui

ir abudu
neklystam

mums šnekantis būna
ateina ir trečias

koks raišas užguitas
eilėraštis

nuleipęs nėmaž
neprašytas

gal lygiai taip pat
ir iššlubčios (galvoju)

ne ne, sako man
eilėraštis

taip taip, sakau
eilėraščiui

ir abu
oi kaip klystam

„Rainelių auksas du sparnai pavargę...“

jaunystėje su chaki skonio
smilga dantyse

išsidrėbęs apkasėlyje
prie karaliaučiaus

už kionigsbergo kairėliau
kaliningrado

akimoju patyriau tai
ko niekados vėliau neužtikau

gudriausiose knygose
suprantama ir savosiose

gal ir rašytose tebandant
atkartoti

tą neįmanomą aukščiausios
prabos virpesį kurį

kieno jei ne buvimo angelo
anuomet išgirdau

per devyniolika šimtųjų
auksinės akimirkos

Beveik apie smuiką

kadgi ištrėmė mane (...) į šią lietuvių kalbą
tebūnie

„Provincijos vaizdeliai: W Bleikas"

o žinoma! kaipgis!
ir linijos blukios

ir tembras tarytum
iš kerpėm apėjusių

senvagių dugno –
ne tas!

aš puikiai tave
suprantu!

ir vis dėlto – vis vis ir
vis dėl to pačio!

kad protingai tvirtai
ir galbūt suvisam

nusiviltum lietuvių
kalba

privalai nugyventi
mažų mažiausiai šimtą

viešų ir poslapčių
tremčių gyvenimų

petis
petin

kraujotaka
kraujotakon, atjauton

su
ja, su lietuvių

tada tik
dorai nusivilsi

arba nustėrsi turįs
stradivarijų

Kalvarija, kur visko tik tiek, kad net

tušti sūkurėliai plaukia
tuščia upe

bet vienas stabteli, laukia...
išplaukusia akim įkypa

pamerkia gal šiaip tik ir plaukia
tvaskus tuštuliukas ir plaukia

toliau
šešupe

pavasarį pusbrolio laidotuvėms
besirišant kaklaraištį

iš toli iš tenai
gal iš užu-seniai

atvibravo prislopęs motyvas
ir atminčiai priminė

kad čia, prieš veidrodį, gal du daiktai
tik du –

antai to tipelio kaklaraiščio mazgas
ir paprastumas –

velniškai sudėtingi
dieviškai

o visa kita –
už

kur nieko kito
tik

nubusti mirksniui kaip šlaite žibutės
ir neatminti kad buvai nubudęs

* * *

šiaušias putoja į skubantį debesį
stiebias

trepsi ožiuojasi padų gyslelėm
šalikelę skaldo

susikryžmuoja ir skleidžias kaip
tūkstančiai vėjo vėduoklių

plazdena ir švilpčioja šnara
sukniubusi stveria už riešų

už tavo nuvargusių kurpių
raištelių – matai, net ir ji

ši siūruojančių tyrų žolės
atgaila

turi savo puikybę
rabi

⁎ ⁎ ⁎

Ruduo. Nirtus galingas lapkritis – ir štai
nakties juodoji saulė patekėjo

po ja keli kaligulos tarpuvarčių luošiai
vergilijai salomės faustai broliai iš judėjos

niūniuoja čepsi muistos nė nesiruošia miegot
rūsiuos lig ryto stūgauja kas miega su o kas be ko

kas prisiliuobęs kas neva kaip gyvas ambros neragavęs
kas Dievo karalystę kas tiktai į vario dūdą gavęs

taip, būdavo ruduo ir toks –
svinguojantis

juodai apsimelavęs
savas

Trys meilės istorijos

1. Adieu

ilgaplaukis klošaras
prie senos

jis kužda: „Rimbaud...“
ji: „ Adieu...“

išvydus taksi vangiai
kilsteli ranką

gležna auksakrūtė girta
žigoletė

savo grožio trapaus
sužalota

nežinanti
šito

jis lydi ją plazdesio sklidinu
vaiko žvilgsniu

tebežydinčią liauną
lig šiol tebetolstančią

senęs susenęs plačiai
išsiviepęs prie senos

nes irgi
nežino

po kiek po daugel
metų labas labas

nelauktai
netikėtai. – Ilgam?

– Ne, rytoj
išvykstu...

nelauktai netikėtai
spūsty

sename dviejų
upių mieste

abu stebuklo
net iš tų

kurie galėjo
padaryt stebuklą

jau
nesitikėjo, kavos

išgėrė viešbutėly
atsargiai šypsojos

paskui lig ryto
dulkinos ir verkė

3. Paupyje prasilenkiau su besišypsančiu žmogumi

prie nieko niekados
neprisirišk

bet jeigu jau prisirišai
menkiausia pastanga

per jėgą atsirišti
tebus tas pats

tik atvirkščias
prisirišimas, – šit

kokia ji buvo to bomželio
šypsena

Ir vėl sudilgsėjo gomuryje

vien lietus ir lietus
ten ties ta mečete

toks galingas toks įstrižas
toks neteisingas

anas anų laikų
lietus

kadais teisingai man
atsakęs

į neatsakomą
klausimą, –

ir tiek čia tos ramybės
parko ramybės

to kimaus
drėgno juoko, to vėjo

to lietsargio riedančio
lapkričio vejomis –

nepaliaujamai
nepaliudijamai

Va taip ir buvo pradėtas didysis Bashō

Žiema dar. Aukštėjanti
rytmečio saulė

o ten
slauniajam slėnyje

skaistaus jos žvilgsnio
perkeisti

šešėliais tįstelti ūgiu
sumažinti

vaikai kieme volioja
sniego senį

tėvai tuo tarpu lovoje
volioja durnių

Graviūra

– pati išsigraviravusi birželio 13-ąją –

saulę puošia rūkas
rūką saulė puošia
skliautai altoriukas
lygu ryto rožė

Ne iš (II) gyvenimo visa tai

Tas pats krantas, arba vilk uodegą purvynu

kiek save
pamenu, šiame

dumblėtame neries
krante žemajame

netol apsamanojusios
vandenvietės

gal net visą sąmoningą
gyvenimą

buvau
poetas – įsivaizduoji

ir niekas
kitas!..

galima sakyti
prašvilpiau gyvenimą

– šitai ir aš žinau
šitai ir aš žinau!

– todėl ir nežinai
todėl ir nežinai!

tuščios šnekos
su vėju

Du spalio aštuoneiliai

1. Intymus

išvydęs jas pro langą iš arti
ką tik pradėjus švisti vėlų spalį
neteksi žado: šitaip būt negali –
kuri jų meilė o kuri mirtis?

krapnos lietutis jos artės alėja
šypsosis kerinčiai vienodai vienišai
ir bus baisu – lyg regint kaip artėja
kad susilietų du lašai

Iš ilgesio visa tai

Sigitas Parulskis

spalio rytas bet lyg kambarys
užu lango keleivis ir ūkas
o ūke tam it saulės lašiukas
virpa lapas jau kris ne nekris

ilgesy užrakintas raktu
kurį toliuosna nešas ruduo
tu ką nors supranti? suprantu
kas iš to

Nesuskaičiuojama galybė mėnulių, nors
kiekvienas žmogiukas mato tik savąjį

Iš esė *Apie mėnulio šviesą*

mėnulio raukšlėtas skruostas per delną
nuo irklo – savas ar svetimas?

per mano ar tavo delną? mano ar
tavo upėje?

kas gi čia klausia – ne aš ar
ne tu?

atsakymas tenai kur prieš akimirką
nugrimzdo klausimas

dieviškai suktais ribulėliais
spėjęs užspringdinti atsakymą

du priešai apsimetę artimiausiais
giminėmis

du gryni savaimingi dvyniai
mėnesėtoje upėje

lyg nelyg pernelyg nebyliajame
čaplino filme

vaidinantys amžinus
priešus

bet gyvo –
nė vieno

Apie matematikos pavojus ir privalumus

1. Nemigos matematika

tris rašau du minty
du rašau tu minty

sliaustuos gali minus būti
triskart negi dukart gi –

trupmena vis tiek...
– Miegi?

– Ne, gal tik
truputį

virš žydinčio karklo
sapnavosi paukščiai

trys didelės grįžti
pavargusios gervės

trečioji sapnavos
antrajai

antroji pirmajai tik ši
nė vienai

užtat
ryškiai ryškiai

– 2013-ųjų balandis, Suvalkija –

keturios pasaulio šalys trys
kalvukės du stogai

balandis gerokai vėluojantis pusnys
netirpsta

nupiepęs bemaž
nusižeminęs

paukštvanagis leidžias į kiemą
palesti grūdų

iš tarpdurio švysteltų vištoms
į traktoriaus vėžę, – tai va

keturios pasaulio šalys trys
kalvukės du stogai

ir vienui vienas sėslus
debesėlis

besielis
tebesielis

kai prisimerki – patykom
artėjantis

irgi grūdų
irgi su vištomis

kai pamėklės kruša galvą
o galvoj žaltvykslės tyko
aš kviečiuosi į pagalbą
matematiką kuri
baisiai elementari:
dukart du jai visad lygu
k(i)e(k)turi

pro dvidešimt
antrosios

ketvirto aukšto
langą

matau save
geometrijos pamokoje:

susikaupęs prikandęs liežuvio galiuką viskas aišku
dabar tai jau rėš iš peties iš širdies tikrąjį mano gyvenimo apskritimą va tuo netaisyklingu skriestuvu
tiek jau to bus kaip bus – – –

tik žiūrėki man
kalnicų akiniuotuk

kad nebrėžtum
prieš mirtį

pamirčiui varyk
pamirčiui

Štai taip, dykinėjant

D pasakė: „Draugui, kurio neturi, esi draugas; priešui, kurio neturi,

esi priešas; minčiai, kurios neturi, esi tas, kuris jos neturi, ir tiek."

Po pauzės, ilgokos, jau kopos papėdėj:
„Painiau, kai turi."

Ir dar D pasakė: „Pasaulis man aiškus ne daugiau nei jį paaiškina mano eilėraščiai, kvailystė, ar ne?"

Žvelgė į jūrą, aš gūžtelėjau pečiais
ir tuomet

ėmė ir ištiko
tos lengvutės kelios
šypsenos raukšlelės
iš buvimo dyko

(...:)))

ne, nebijau nelaukiu bet vis tiek
kai mano kambario duris praversi
ir paprašysi ar jėga priversi –
ramybės tau, mirtie

Dviese su savim į Kauną

šią naktį oras oho kiek
žvaigždžių

mirga marga visi tvenkiniai
už noreikiškių!

o ten kas aukštai nežinau bet
žiūrėk tik – panašios aha

šią naktį oras
labai o kelias į kauną

ir vėl niekur
neveda

Iš seno albumo

gegužės antradienio pavakarė,
po treniruotės, ąžuolyno

migla, plačiai atlapoti kki
bendrabučio langai

paskutinį antradienį
paaukok mano meilei, neįkyrus

sovietmečio
sidabravimas

atvinguriavęs ir susigėręs
į rugsėjišką šito

antradienio
pavakarę

mirtinai šito tobulai
dėkingai

Sapne dar sykį dairiausi iš aukščiausios Pakumprio liepos (kur su mūkeliu)

mažas artimųjų ratas
mažas artimųjų

ratas, po teisybei –
rateliūkštis

bet vis vien
daug didesnis

už aną, tolimųjų,
milžinišką

Tolioj stotelėje

– Padainuok man
ką nors banalaus...

ten ant kalvos
pienė gelsvuos

lašas užtikš
vėjas užtiks

ir aplaižys
lašą kaip stiklą

tols garvežys
kloniais o grįš

tiltu
per stiksą

tiek tos bėdos
gi nesustos

spalį vėlyvą
kur dėsis partols

Beveik Kaunas

– beveik aštuoniasdešimtieji –

jau krenta lapai, tuščia pakrante
pilkšvi balandžiai
tais lapais brenda

akordeonas sena daina
„aš tave myliu…"
„aš irgi ne…"

kas dar? rugsėjis krantinės brukas
beveik paryžius
toks atvirukas

Stojus ilgam ir pobjauriam spaliui

tiek to
atleidžiu tau

visas gimtąsias
nuodėmes

o ir naujas šiųmetes ydas
paauglišKas išdaigas

visokias darganas orų
prognozių šlapdribas

mėšlungiškus iš proto
varančius

ar šiaip vien kaprizingai
suvaidintus nuomarius

bala nematė
net jei kiaurai matė

vieno
teprašau

tik neužvėlyk bjaurybuk
tik pažadėk tik jau šį vakarą

tik sukalbėk tris
„alter ego“

Nes ir Danijos nėr

poezija – kiek žodžių
žodžių žodžių!

o spinduliuoja skleidžia
ratilais tik vieną

nebylią patirtį – visų
visiems

neklystančią nekintančią
tą pačią

sykiu vis kitą vis kitokią
netapačią

net sau todėl ir žodžiai
žodžiai žodžiai... – et,

juokauju
elsinoro prince

gi aišku net kviestiniams
rūmų juokdariams

kad
kaip ir tu

juokauju (kad)
juokauju

Stojus šiltam trumpų lietučių lapkričiui

– Kas man tas skaitytojas!

– Tai kam rašai?

– Šliogeriui.

lengvas šlaitas lietus drebulyno tankmė
ir nukritusių lapų sodrus violetas
viskas laikina tikra ir jei tu poetas
čia sustok ir nutilki daugiau jau anė
vieno žodžio lietus drebulyno tankmė
ir nukritusių lapų sodrus violetas

Kūčių pavakarę paraudo dešinioji akis

kavamale sumaliau aguonas.
įpyliau šlakelį vandens.

įkrėčiau šaukštą medaus.
pakėliau doras akis –

ir ūmai kaži kas skaudžiai skaudžiai pažiro į dešinį vyzdį, dievaž, po velnių – taigi žvilgsnis! ne svetimas, mano paties, septyniasdešimtaisiais pro orinio šautuvo taikiklį paleistas į tuopoje tupinčią zylę, bet gal nepataikęs, klaidžiojęs, trankęsis, buvęs nebuvęs, jau primirštas, ką ten – seniai miršte užmirštas

šiandien pargrįžęs užlūžęs
su(si)kibirkščiavęs ir dužęs

tarytum aguonų plieskelės
pažiręs

į savo paties
tuštybę

karališkai apsnigtas
dykvietės karklas

ir viena plika Dievo
rykštė ir du

tavo kerinčio
lūpdažio ak:

balta balta
švaru švaru

žinai toje
karklo sąmonėj

nieko o nieko! –
o vis tiek kaži kas

pamažėl
rytmečiuoja

savo eilėraščiais aš
mušu ir mušu

mušu ir mušu
į tą patį centrą

man skauda o centrui
nė kiek

būna – sykiais jis net
nusišypso

Šiek tiek iš Žaliakalnio vaikystės

Galų gale aš niekados nebuvau labai
aiškus pats sau
Albert Camus

būdavo, žinoma
kur jau ne

su gatvės kipšiukais žaisdavome
slėpynių

jie niekaip nesurasdavo
manęs

tik naują mūsų priemiestyje neregėtą
angelą, praeidavau

pro juos atvipusiais žandikauliais –
skiniukas bum bum!

tada tik
pažindavo

* * *

taip, aną pavasarį ir aš turbūt šypsojaus nuo kalvos
kilo saulė, tolėliau eglaitė ir dvi tuopos vos ne vos

palytėtos spindulių laukais vėsiais bet jau besniegiais
ėjo priemiestinių traukinių šerkšnotais bėgiais

tarsi mergos – gražios gražios –
iš galvos

Kai aš gulėjau mirties patale, susirangęs aplink savo bambą

bemintis lėnas rytas
pusė keturių

o ten va slankioja kažkas
po kambarius

su mano kapo kauburiu
ant nugaros

ir šypsos į akis ir šypsosi
tarp uždengtų

svetainės veidrodžių
eglišakių vainikų

taip naiviai pergalingai
šypsos ir

kai toji ypata – kad ją
kur galas! –

jau trečią rytą
šitaip

tai ir aš vis labiau
veidrodyn

* * *

– prasivardžiuoti kartais
reiškia slapyvardžiuoti
– ?
– na taip, gal ir atvirkščiai

tai ką jūs vadinate
mistika

aš vadinu kasdieniu
rūpesčiu

dešinio kelio maudžiančiu
sąnariu

rugsėju kalbos dilgėlyno
nagučiais

na tarkim kad ir toji
anoji šioji nebūtis

jei kartą ją
bent puse lūpų ištarei

ji jau
yra

nors sveikas protas jai
ir draudžia *būti*

tačiau ištart va taip
nenugrybaujant į lankas

tegali poezija o aš
pasakiau per daug

su vėlyvųjų
šungrybių pilna

ir kiauro dugno
ir sveika pintinėle

kaži kokioj lankoj
bešlubčiodamas

bepasipra-
vardžiuodamas

Nieko naujo po saule, tik šis 2013-ųjų ruduo

nieko gero ir blogo lyg nieko
vadinas tvarka

tiktai dienos gerokai trumpesnės, vaiskus, gal kiek
vaikiškas beržo geltonis, rusvesnis, rausvesnis, kur
kas įžūlesnis kaštonų, klevų ir šermukšnių, bet irgi
geltonis, vien gluosnis – žalut žalutėlis krioklys, kurio
viduje spingsi akys budraus būrų šimtmečio varno...

taigi – rudenys vis ilgesni
o jų dienos trumpesnės

kiekviena valanda sutrumpėjo
šešiom dešimtim mano metų

dar kol kas ne minučių ir ne
koheleto išviešinto nieko kurio

neįstengiau nei gaudomiems vėjams
nei sau talentingai įrodyt o jis

taip be vargo be šurmulio
nejučiomis

va akimoju va po šio varno
šerkšnotais vokais

bac! –
ir pats – su manim – įsirodė

Argonautai

mes grįžtame leidžiame spindinčią vilną
tarp pirštų mes šonkauliais grojam

irkluojame braškantį laivą alkūnėmis
regis per dykumą pliką

daug žemių mėnulio kalnagūbrių keterom
perplaukti sako dar liko

tada tik dorai atsikvėpsim
ištrūksime

sako
iš rojaus

Rūtai

trys galingi varnai
šimtą metų mirkyti vyne

besivalantys žydiškus
savo snapus

į dangų remiančią cheopso
piramidę

sutilpusią trijų cm aukščio
malevičiaus kvadrato kube

o prie jo – būtinai būtinai! –
baltu kinų tušu parašytas

temstant prismeigtas?
pamestas? pamirštas?

angelo sargo raščiukas:
grįšiu po valandos

tik nežinau
kada

Delta

šit ir pavargo
kelias kuriuo ėjau

atsiliko
prie virvančių viržių

kaip angis susivijo
į vingį

o šiauriau kiek – lygut
lygutėlė delta

tyki tyki
graži graži

tuo grožiu
kuris niekados

(nesibaigia? – ne,
kajokiuk,

mudviem
jau perviršis būtų)

Nepavergtas vergas baisiausias

vakaras kai pašaukė mane
labai gražiu vardu

tačiau
ne mano

užtat
toli

pro parnidžio pro kopą
vogčiomis

mažutė šventė širdyje
jau migdantis

ne, šventė ne todėl
kad pašaukė

labai labai gražiu
vardu

tiesiog – kad vakaras
kad vos ne vos

kad
į galerą

Dykuma. Ant kopos
merdi nabagėlis

regi upę tarsi
šv. paveikslas gražią

raitos inkščia šliaužia
prišliaužia miražą

ir nusiskandina
net neatsigėręs

Šermukšnis prie Žuvinto

rugpjūčio pabaigos
šermukšnis

atmuša rytmečio dangų
it veidrodis, riogso

pakrantėj tvaskus
monolitas be plyšio

ir menkas plevėsa žvirbliokas
galopu lekiantis stačiai

į saulės nusvidintą akliną
sieną

– Stok, žioply žemažiūri –
gi vietoj suduši!

bet ne – švyst – ir dingo
įnėrė baisingon

uolon it pūgžlys koks
į žuvintą

ir niekam
nesuskaudėjo

Charonas

...apšviesk mane, Viešpatie,
mano eilėmis
Daniilas Charmsas

tiesiog kada nors
gal visai į pasaulio pabaigą

paskutinįsyk iriantis
tuščio gyvenimo pusėn

va taip imt ir ištart
pasroviui, pasauliuĩ:

apšviesk mane Viešpatie
mano perkeltųjų eilėmis

tiesiog kada nors aišku
jeigu nebus pernelyg įžūlu

labiausiai prašyčiau bevėjį
slaptadienio vakarą

kai lengva šluotele
surišta iš saulės dulkyčių

nušluostai save
tarsi dulkę nuo dulkės

tyčia netyčia
    pažvelgi į nurimusį stiksą

kur atsispindi pažaislio
    raktažole prisukama bažnyčia
        trakšt pabrakšt nebeveikianti

va tuomet imt ir naiviai ištart
    kaip anas kad kvailiukas
        ir – atsisveikinti

Il miglior fabbro III

...su kiekviena nauja knyga Kajokas
nuosekliai sunkina, komplikuoja savo
poezijos gyvavimą...
Valdemaras Kukulas

Man tai nesvarbu.
Kas man nesvarbu? Nežinau, man tai nesvarbu
Fernando Pessoa

Apie jūrą ir perlą

apie jūrą rašau vien todėl
kad joje yra tavo perlas

apie perlą rašau vien todėl
kad jis yra tavo jūroje

nors tarp jųdviejų
skirtumas menkas tik toks:

niekad nerašyčiau apie jūrą
jeigu joje nebūtų tavo perlo

niekad nerašyčiau apie perlą
jeigu jo nebūtų tavo jūroje

nors šiaip jau galbūt jo tenai
ir nėra

– negi aš nežinau negi aš
nežinau... – nesikrimsk,

aš
nežinau

Tai tik miražas, kad miražas yra tik miražas

ką ten prie rytmečio šulinio
prausia lig pusės?

pilvą krūtinę ir kaktą o ypač ausis
kad Dievas geriau kiek išgirstų

miglą ir sraigę ir sapną iš tarso
ir lydžio spalvos

saulės žvyną suskirdusio
molio šalikelėj

ką tenai – negi tave – šitaip
naiviai net vaikiškai

be,pa,si,sau,
prunkščiojantį, tikrą

aušrojančių slėnių saliamono
kumeliuką

Dieve Dieve
užstok mane nuo Dievo! prie šulinio

ligi šiol tuštutėliam kely į damaską
kur tobula – va,

kai akys atšvinta, akimirksnį regis ir tai
kas tobulai netobula

Il miglior fabbro*

ir tau matyt taip buvo
būva –

po savo parašytus vis dar
rašomus eilėraščius

apmiręs vaikštai tartum
po semiramidės sodus** –

– – – – – – – – –

bet aš ne apie tai, aš
apie tai

* Geresniam meistrui (it.). S. T. Elioto „Bevaisės žemės" dedikacija: „Skiriu Ezrai Poundui / *il miglior fabbro*".

** *...sakytumei, kažkas kuždėtų, jog esi patyręs kabančiųjų sodų sodininkas, kai ką nupjauni, persodini ar išrauni, kiek palenki, paskiepiji, ir visa tai darai su išmone, su meile, dienom, savaitėm, metų metais nepailsdamas, – na, pasakyk man, ar šie sodai gali būt bepročio kliedesys, kasdienis niekdarbis ar lengvaduonio pirštais suvoliotas snarglio rutuliukas, o ne stebuklas, na, ne tas – iš septynių didžiųjų, na, toks mažut mažutis, savas ir jaukus, tegu ir kišeninis, gal užtat ir tikras; toks tikras, kad mažai kam reikalingas, beveik ir niekam, ir taip nykiai niekam, kad patiki net kurčio asiliuko perpasakotom alyvų, vandenų ir vėjų pasakėlėm: pasaulyje ko nors pristigti ar negauti – ne tokia didelė bėda, kaip neturėt kam atiduoti...*

kad jie negali būt
nestebuklingi

tie sodai kurie
niekam niekam, tik

semiramidei

Svetimšalis I

drumstas ledokšni reino
pakrantėje

man visai nesvarbu
nei kodėl tu nei kas tu

bet vis tiek tave
suprantu

tiktai kalbos tavo
nemoku

o ir užsienio beveik jokios
nemoku, žinai

man ir savos, tos vienintelės,
sykiais per daug

Kai nieko netrūksta, bet ir to negana

dirstelk pro blėstantį vakaro
langą, pro šį

ir nedaug tik vos vos
pagalvok:

a, b ir c – trys skirtingi
dalykai

a ir b – du skirtingi
dalykai

c – vienui vienas skirtingas
net sau nevienodas

o tada nusiprausk atsigulk
ir gražiai užsimerk

ir visai o visai
negalvok

kurį reikia palikti
ramybėj kurį

rytui brėkštant prikelti
iš mirusiųjų

o kurį – iš Dievo
malonės

* * *

Мне снится синица

sapnavau rusišką žodį *sinica*
lietuviškai zylė

nubudus: jei liaučiausi kaipmat
ir su visam rašyt eiles

ir pulčiau rūpintis tvorom
suklypusiom lesyklom

langų plyšeliais ir padangių
trupinėliais

jei stengčiausi šią gilią žiemą
išgyvent ir tiek –

tai būtų nuostabus iš koto
verčiantis likimo virsmas!

iki mirties tiesą sakant
kito didesnio nuotykio

ir neplanuoju
sinica v ruke

Žiemos pasaka. Adagio

...sninga ir sninga
ir sninga

už langų gotikinių
vitražų už plento

už nujuodusių kinrožių
stacijų

tenai kur gyvenimas
baigias

toli už vaičaičių
arti už maironių

kur bėga šešupė
kur nemunas teka

sninga ant lapų ir tykiai
vibruojančių tiltų

ant lapių urvų ant
marcelijaus permušto šuns

ant miškų
ir miškinių

sibiruos amžinybėj
visatoje sninga

baugioj malonėje padėkoje
nežmogiškame ilgesy

jo perviršyje
stygiuje

kai stinga taip
kad jau per daug

tiek daug per daug
kad stinga

taip elegantiškai
veik nejučiom

nestingdinančiai
stinga

kaip sninga
paprasčiausiai sninga

čia
nežinia kur

dar sykį sustot ir pažvelgti į mažą
kornelijaus sodą

į vienišą gulbę rudenėjančiame
tvenkinyje

sukuždėti: „mesk plunksną
duok ranką

keliausim į rojų, sutriksim
vėliau...“

ir praslysti kaip vėjui
prošal

į rugsėjį minkštai lyg
juokaujant

lyg senam kilimėly
ant sienos

* * *

atsimeni, tai buvo regis vėlų lapkritį
sakiau: *kaip lengva*

po šitiekos metų kaip lengva atsigręžk
ruduo ir jokio stebuklo, – sakiau?

kadais tai buvo vien tik
gražūs žodžiai

dabartės
dar gražesni

mąstosi – mąstyk sau
tingisi – tingėk sau

skaudasi – skaudėk sau
sningasi – ir snik sau

sekasi – ir sek sau
nes kvailiams

sako
sekasi

Buvo, tik nepamenu, kurią vasarą

mėnulis pilnėjantis
vėjas vakarų

koks ten vėjas – vėjūkštis
iš tų gerų

jį ir šiandien
iš tūkstančio šuorų atskirčiau

(ir tuomet
aš pravirkau

kad – suvisam –
atvirkčiau)

Appassionata

štai iškelta
štai įbrukta į ankštą giljotinos skylę

štai purvinu bruku
nelyg moliūgas besivartaliojanti galva

link mūsų
ūžtelėjusių kaip virpulys per girią

aistringai nudelbtom
pūlių pritvinkusiom akim, tai va

Ecce homo

...ir kai dar vienas vėjo
gūsis

pro šalį
pranešė

galingą kirų būrį tartum
skiedrą

(tą trumpą mirksnį
paukščiai

dievaž jie buvo
greitesni

nei tarpai
tarp jų) – ir kuomet

pilotas dar paklausė:
„o kas yra tiesa?“

jis neatsakė tik akis
pakėlė

ir tai buvo
nepakeliama

Tas, kur per audrą

atšlubavo per audrą su virvagaliu
ant kaklo prieš tai žmonės kalba

prikrėtęs pasauliui visokių eibių
stebuklų žodžiu pripaškudinęs

pabeldė į langą paskui pro duris
skersas skersas paprašė

nakvynės išsitraukė gyvatę iš užančio
urgzdamas daužo jos galvą į aslą

išnyk girdi burtų lazdele subyrėk
amžių amžiams, neva

trisdešimt sidabrinių už Dievą per maža
už neišdavystę – per daug, toks

dzūkų mergaitės veido žydo akių
originalas, gal ir atsimels

Karavanas

tai kur tas vakaras?
pakaušį vis dar urbia saulė prakaito nors gręžk

per dykumą haremas
ir sargybiniai eunuchai prie žirgų kaklų prigludę

ir neužmatoma
kupranugarių vilkstinė, ant vieno viešpatie ir aš

ir šitiek šimtmečių
vis ta pačia kryptim – į adatos skylutę

Septyneilis Gražinai C

akimirka – žinau žinau – ji amžina
o amžinybė kas be ko vien ši akimirka
ar jon mane nei krištolinėn vazon įmerkė
ar ją, laukų rasotą puokštę, į mane –
kam vargint galvą kai aplink žiedynai
akimirksniniai amžinų žiedų žaidimai
ties vieno tuščio žiedo bedugne

1989 – 2014

IV. Ekleziasto vynuogynas

ilgai ji beldės kol tie vartai prasivėrė ir dangaus kareivija
širdingai nusilenkus palydėjo viešnią į edeno pievas
ir palengva ore ištirpo – anei žvilgsnio įremto į ją
ir pirmąkart jai buvo leista belstis tokioje vienumoje
kur niekas niekas nebetrukdė dievaži joks dievas

Spanguoliukė Kordelija

žinia, minčių visokių esti – vakaro
ir nemigos ir paribio

ir peržengusių slenkstį ankstėliau
nei spėjo sąmonėj nubusti

yra vos ribuliuojančių gležnučių o ir tų
kur iš visų jėgų fanatiškų negailestingų

paskelbusių viena kitai gėdingą taiką
tartum šventą karą

yra tikslių ir pranašiškų sergstinčių
nuo kamuolinio žaibo ubago terbos

ir net gyvačių (tik bijau, nuo išganingo
sielos geluonio – tos pačios)

tikra teisybė jų aplink visokių laksto
iš gėtės fausto ir iš donelaičio metų

viena kita sublyksi iš vaikystės
žemėto sportbačio moksleivio kepuraitės

iš dviračio skambučio vogto obuolio
o iš jaunystės – apie panieką pasauliui

bet vis mielesnės apie vandenis medžius
ir vėlines vėjuotas ir chrizantemas

isio baltąsias į akis sugrįžusias
susigrąžintas snaigesingas... – ką čia slėpti

apymielė ir ši tiek šimtmečių užusapniuose
kryžium gulinti perniek:

aš klausiu tėve o ne tvirtinu, – tataigi
ne visos jos vienodai kilnios

ne visos ne visiems teisėtos ir teisingos
bet visos kaip viena vienodai paikos

na sykiais jos atrodo kerinčios ir saldžios
veik nemirtingos (šios prajuokina net mirtį)

apstu ir kontrabandinių ir laikraštinių
pasaulio ar tautos neliečiamųjų

ilgai ir kruopščiai retušuotas nuotraukas
pernakt į glebų rūgpienį sutraukiančių

krūtinkaulių urveliuose širdingos jaukios
ganytojiškai familiarios ir bemaž herojinės

tik vietom persipynusios su pobailėm
nei drebulėlės šaltmiriaujančiom ir visgi

dabartės mėnesėtais sąmonės šlaitais
minkščiau užu visas kitas nurieda

viena vienintelė vienužė vičvienaitė
karališku mostu kadais atsižadėta

ši saldžiarūgštė kiek pašalusi raukšlėta
spanguoliukė

iš uždrausto nors ir nėmaž nesaugomo
ekleziasto vynuogyno:

– atleisk man tėve kaip ir mano sesėms
kad gyvenam, laimė

mes nežinom ką
darom

Keturi meilės eilėraščiai vienam

a. a.

lyja lyja ir lis kaip lijo
ir užtvindys letos iš lėto

suvokėjo nėra
vien jo letų lelijos

ir mirtis
nebus nugalėta

ir nebus
mirties karalijos

Le clair de lune

mėnulio atšvaitas nerealus kaip moteris – kuri? –
suverpetuoja uždraustam išeiti kambary

šermukšnio auskarai, duobutės skruostuos
nepasenus

tykiau nei aš
vaidenas

Svetimšalis II

ne tau vienam žinoma
bet vis viena

ir dėl tavęs – tokio pikto
svetimo vieno

teka ši saulė
sosnovskio baršteli

prakvepėjęs
pro šalį

Rugsėjis ir dar vienas meilės eilėraštis

va tamsžalis mėlynas
r(a)usvas

raibuoja et kėkštas
skabo giles

plast paplast nuo šakos
ant viršūnės, atsargus

durpsvai gintarinis
– kas toks?

gal niekas
tik šiaip

labai graži varna,
mergyt

Darganotą spalio naktį

kiek bus metų? turbūt antras šimtas
gatvė vaistinės iškaba aišku žibintas

stengias – lieja tą drumzliną šviesą
į lietų vis lieja ir lieja

o šviesos kaip ir bloko laikais
nedaugėja

už lapkritį už jo vėjuotą pradžią už ledinio
sietyno gaudesį už tuos kurie sužvarbę dega žvakutes

už tuos kurių nušvitę kauburėliai patys prašo atleidimo
ir tuos kurie gyviems atleidę prašo lygiai to paties

trumpam sugrįžusiųjų į šį lapkritį
kur sūkuringi vėjai siaučia

už meilę kuri myli taip
nelyg įstengtų netgi nemylėti, už gražiausią

* * *

per pilnatį per klampią mėnesieną
mane aplankė trys lu kalno angelai

šypsodamies parodė mano sielą
regėjau ją – kažkaip miegūstai negiliai

blėsavo markstėsi tarytum žarija
keisčiausia – stovinčiam vandenyje

svetur tolios viršukalnės lašely –
kaip ant delno

plytėjo dauginosi alpo apačioj
visa kūrinija...

ir ji nubudo, mano siela,
tik ne ant lu kalno

gal ir lu kalno bet
platono oloje

Apie gyvenimą

sykiais naktimis vartaus gal ir knarkiu šunytį
paryčiais paglostau išklausau ką gluosniai stena
apie giedrą arba grybų lietų kregždžių skrydį
pusdienį stebiu dievaž vingrus jų menas
o sparnai ir tie nepriekaištingai iškarpyti...

kas? gyvenimas?
gyvenimas lai pats gyvenas

gi nekvailas
žino ką daryti

* * *

toli toli užmiršusi pasaulį
vieniša stovėjo

tvirtai atmintinai stovėjo
lyg tenai

ryčiausiam žemės pakrašty
kur skliautų nėr nei vėjų

ir snaigės krito
tiesiai

ant altoriaus
statmenai

V. Chapel D

* * *

Drakono žingsneliais
minkštais nedrąsiais

žinau kad ateina
nežinau kas įeis

Turinys

Ganytojas 7

Ne iš (I) gyvenimo visa tai

Žioplys pro pietinį šlaituką 11

Kūrybinės krizės malonumai 12

Ne, paryčio lakštingala, ne, žinoma, taip! 13

Epigrafas rašomai knygai 14

Malonumėlis 15

Va, pusdienio ir nebėr 18

Apie kinrožių krūmą 23

Dešimt Su upės dainų ir vienas trumpas priedainis 25

1. Vaje, vaje! 25

2. Yra ąžuolas, atlėks ir kėkštas 27

3. Gruodžio divertismentas 29

4. Zylė, kurią kadaise gal pašoviau, gal ir ne 30

5. Manau, blefuoja 32

6. Krizenk tiesą, papūstžande! 33

7. Rugpjūčio lankose 35

8. Beveik palaimintasis 36

9. Dilgė 37

10. Apie būties kantrybę 38

11. Mirti – tai šiek tiek keliauti 39

Klasikinis zuikio miegas 40

Apie gamtinius reikalus 41

Tomas Netikėlis 42

O dabartės šiek tiek apie tai 44

2014-ųjų liepos kaitra 45

„Rainelių auksas du sparnai pavargę..." 47

Beveik apie smuiką 48
Kalvarija, kur visko tik tiek, kad net 50
pavasarį pusbrolio laidotuvėms... 51
šiaušias putoja į skubantį debesį... 52
Ruduo. Nirtus galingas lapkritis – ir štai... 53
Trys meilės istorijos 54
1. Adieu 54
2. Besame mucho 56
3. Paupyje prasilenkiau su besišypsančiu žmogumi 57
Ir vėl sudilgsėjo gomuryje 58
Va taip ir buvo pradėtas didysis Bashō 59
Graviūra 60

Ne iš (II) gyvenimo visa tai

Tas pats krantas, arba vilk uodegą purvynu 63
Du spalio aštuoneiliai 65
1. Intymus 65
2. Užrakintas 66
Filosofijos pasaulis savaime 67
Apie matematikos pavojus ir privalumus 69
1. Nemigos matematika 69
2. Sapno matematika 70
3. Peizažo matematika 71
4. Iš aukštosios matematikos 73
5. Geometrija 74
Štai taip, dykinėjant 75
(...:))) 76
Dviese su savim į Kauną 77

Iš seno albumo 78
Sapne dar sykį dairiausi iš aukščiausios Pakumprio liepos
(kur su mūkeliu) 79
Tolioj stotelėje 80
Beveik Kaunas 81
Stojus ilgam ir pobjauriam spaliui 82
Nes ir Danijos nėr 84
Stojus šiltam trumpų lietučių lapkričiui 86
Kūčių pavakarę paraudo dešinioji akis 87
Lyras 88
Tarp kita ko 89
Šiek tiek iš Žaliakalnio vaikystės 90
taip, aną pavasarį ir aš turbūt šypsojaus nuo kalvos... 91
Kai aš gulėjau mirties patale, susirangęs aplink savo bambą 92
tai ką jūs vadinate... 93
Nieko naujo po saule, tik šis 2013-ųjų ruduo 95
Argonautai 97
Graffiti: amžinybė 98
Delta 99
Nepavergtas vergas baisiausias 100
Dykuma. Ant kopos... 101
Šermukšnis prie Žuvinto 102
Charonas 103

Il miglior fabbro III

Apie jūrą ir perlą 107
Tai tik miražas, kad miražas yra tik miražas 108
Il miglior fabbro 110

Svetimšalis I 112
Kai nieko netrūksta, bet ir to negana 113
sapnavau rusišką žodį *sinica*... 115
Žiemos pasaka. Adagio 116
dar sykį sustot ir pažvelgti į mažą... 118
atsimeni, tai buvo regis vėlų lapkritį... 119
Apie mano literatūrines pasakėles 120
Buvo, tik nepamenu, kurią vasarą 121
Appassionata 122
Ecce homo 123
Tas, kur per audrą 124
Karavanas 125
Septyneilis Gražinai C 126

IV. Ekleziasto vynuogynas

Nepažįstamoji 129
Spanguoliukė Kordelija 130
Keturi meilės eilėraščiai viename 133
Le clair de lune 134
Svetimšalis II 135
Rugsėjis ir dar vienas meilės eilėraštis 136
Darganotą spalio naktį 137
už lapkritį už jo vėjuotą pradžią už ledinio... 138
per pilnatį per klampią mėnesieną... 139
Apie gyvenimą 140
toli toli užmiršusi pasaulį... 141

V. Chapel D

Drakono žingsneliais... 145

Kajokas, Donaldas
Ka-167
Apie vandenis, medžius ir vėjus: eilėraščiai / Donaldas Kajokas. – Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015. – 152 p.
ISBN 978-9986-39-842-4
Krikščioniškoji vaizdinija ir budistinė tuštuma, vos girdimas dialogas ir griaudinti tyla, peizažai akiratyje ir peizažai atmintyje, išminčiaus šypsena ir kvailio išvedžiojimai, lietuviška senovės Kinija ir senoviškai kiniška Lietuva... Ir daugybė kitų būties ženklų septynioliktojoje Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureato knygoje. Dar vienas gražiai užrašytas gerai temperuotas kalbėjimas apie tai, kas svarbiausia, – apie vandenis, medžius ir vėjus. Ir, žinoma, ne tik...
UDK 821.172-1

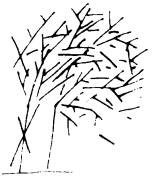

Donaldas Kajokas

Apie vandenis, medžius ir vėjus

Redaktorius Arnas Ališauskas
Dailininkė Deimantė Rybakovienė
Korektorė Virginija Savickienė
Maketavo Dalia Kavaliūnaitė

2,5 leidyb. apsk. l. 982-oji leidyklos knyga. Tiražas 1500.
Išleido Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla,
K. Sirvydo 6, LT-01101 Vilnius.
www.rsleidykla.lt / info@rsleidykla.lt
Spausdino UAB BALTO print, Utenos 41a,
LT-08217 Vilnius.